

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ

Ο νεαρός ὄδοι πέρος πού κοιμᾶται στὸ πλακάστρωτο τῆς ἐκκλησίας. Τὸ ὄνειρο τοῦ ἡγουμένου, «Σῆκω ν' ἀνεισῆς στὸν Αὐτοκράτορα!» Πῶς ὁ Βασίλειος βρήκε ἄσυλο. Μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια Μακεδόνων γεωργῶν. Τὰ προμηνύματα τοῦ μέλλοντος. «Ο δεῖτος καὶ τὸ χρυσό δέντρο. Ο κοντὸς Βυζαντίνες ἀρχών μὲ τοὺς γίγαντας αυτοκράτορες.» Όπου ὁ Βασίλειος γινεται, Ιπποδάμειος. «Η πρώτη λύγιση. Πατούσαντας ἀσύνταξτα. Ταῦτα, τὸ ποτό εἰδίλλιο τοι ταῦτα.

πλασίων τό δρόμον πρώτον του. Ήταν άγχαμπας και δέν ήξερε νά διαβάσει, νά γράψει...
Μά δή, αντί δέν τὸν επιδόσαν νά γίνεται ένας από τους λαμπροτέρους Αύτοκόμπορους τοῦ Βυζαντίου.
Πολλά περιόργανα προηγμάτα, τα όποια άναφερονται διότι οι Βυζαντινοί χρονογράφοι, προσανήγγειλαν τό λαμπρό μέλον του Βασιλείου. «Ετοί, μά μέρα, καθώς κομπίαν στά χρονάρια, ένας πελώριος αέτος κατέβη αξέφανα ατ' τοὺς οὐρανοὺς και τὸν ἐστέπασε μὲ τὶς φτερούδες του.

'Επίσης, ή μητέρος του, λίγον καυφό ποτὶ τὸν γεννήσιο, εἰδε στονε-

— Ἀξαργα, κατά τὰ μεσανύχτα, δό θηρύμενος τοῦ μωναστηριοῦ, ἀπὸ τὸ δύοπον ἔσηταί τοῦ ἡ ἐκκλησία αὐτῆς. Ξέντησε καὶ μέσον στὸ σκοτάδι τοῦ κελλιοῦ τοῦ, ἄκουσε μὲν φωνὴ πον τοῦ ἔλεγε καθαρά :
— Σήμων ἀμέσως καὶ πήγανε ύπ' ἀνοίξεις τῶν πόρων τῆς ἑνίκας

— Σήκω αμέως κα πιγμάνε ν ανοίξης την πόρτα της εκκλησίας στὸν Αὐτοκράτορα!

Ο μοναχός, ξαρνιασμένος και περιόδιος,
μετά την πρώτη πρόσβαση στην αίθουσα
προσέκλησε τον ιερέα να φέρει την ειρήνη.
Από την πρώτη πρόσβαση στην αίθουσα
προσέκλησε τον ιερέα να φέρει την ειρήνη.

Πάνως ορθός, τον επιλέγει σε αυτόν, οι πατέρες
και πάτη, ακαδημώντας τη μιστροπόδιθ φωνή,
η δούλα του έπειτανέθε την ίδιη προσταγή.
Ο μοναχός σπρώχτε γιαδεσπόζε φορά,
ξανακατέβηκε στην ασή, μά, μη διατίθεται
ποτές παρά τον δουστόρο, διδούσας ξένωνα
λουθούδες γά κοιμάται, ξαναγίνεται στό κρεβάτι του.

Τότε, για τρίτη φορά, ή μιστηρώδης φωνή αντίχυσε μέσα στη σιωπή της νυχτός συγχρόνως δε ο ήγουμενος ἔννωσε ἔνα δυνατό χέρι νά τὸν τραβάνη απ' τὸ κρεβάτι του..

— Σήκω ! τὸν δέταξε ἐπιτάκτικωτεορ
αὐτὴ τῇ φορᾷ ἡ φωνῆ. Φέρε μέσα στὸ κελλ
σου αὐτὸν ποὺ κομάται κάτω στὴν αὐλή. ΕΙ-
νε ὁ Αὐτεκράτωρ !..

Γρεμοντας συγκορμος ὁ ἄγιος ἀνθρωπος,
ἐγκατέλειψε τὸ κελλί του, κατέβηρε κάτω
στὴν αὐλὴν καὶ ἐίτυπε τὸν ἄνθρωπον.

— Τί ελεῖ, ἀρέντι: φάνατες ἔκεινος, ξυνῶνται ζῆσαντα. Τὰ διατάξεις τὸ δοῦλο σου;

Οὐ ηγίνεσθαι τότε παρακάλετε τὸν νόο κελλί του καὶ ἐξεῖ τὸν ἔβαλε νά φάν καὶ νά τὸ προὶ τὸν μηνός τοῦ λοιποῦ καὶ τὴν παντούλα πολεμιστοῦ. Επειδὴ δικαῖος δὲ διατίτι τοῦ ἔχανε διετές τις τιμές, δι μονιμοῦ τοῦ μελλοντούς του καὶ τὸν παρακάλεται θέως ωστὸν του καὶ ἀδηλούται.

Απάλει μά παλή βιβλιοτική παραδοσία
σπείρη του Μακεδόνα ή Βουλγαρούτονος στον
ώπου εμέλλε πράγματι να καθητή
Ο Βασιλεύς κατέγετο από μά ταπεινώ-
μακεδονίας, αλλ και ο συγχρόνος του ιστορικός
ον, εφτασαν μέχρι των σπειρών να γράψουν
διένα από τη Μεγάλη Α'

λέξανθρος !

Σὲ ἡμίκια εἰκοσιπέντε έ-
τῶν ὁ Βασίλεος ἔχασε τὸν
πατέρα του και ἐμεύς τοι
αὐτὸς μονάδιο στηγόνα τῆς
πτήσεώς του καὶ τὸν ἀσθλόν
του. Ἡταν ἦν υψηλός, ὡραι-
ος και δυνατός νέος, με δρό-
πα κατεύθυνε μελλών, τὰ δοτά
ωνταίσθιαν εὔχοις προσπέ-
ντος τοι τούτην την πόλιν.

πλαισιώνων τὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπο του. Ἦταν ἀγράμματος καὶ δὲν ἔχει οὐδὲ νὰ διαβάσῃ, οὐδὲ νὰ γράψῃ...

Μὰ δὲ αὐτὰ δὲν τὸν ἐμπόδισαν νῦ γίνη ἔνας ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους Αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου...

Πολλά περιέργα προμηνύματα, τα οποία ανάφερον όλοι οι Βι-
λαντινοί χρονικογράφοι, προανήγγειλαν τὸ λαυρὸν μέλλον τοῦ Βασ-
ιλεῖον. "Ετοι, μά μέρα, καθὼς κομιταν στὴ ϕωσάρια, ἔνας πελώριος
άετος κατέβη ἀξαφον ἀτ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἐσκέπασε μὲ τὶς
πετρούσε του.

Ἐπίσης, ἡ μητέρα του, λίγον καώθ πρὶν τὸν γεννῆσην, εἶδε στὸνεύοντα πάδι ἔνα τεράστιο χρυσό δέντρο ἐγήγερε ἀπὸ τὰ σπλάχνα της, γεμάτο χρυσούς φρεσκούς καὶ χρυσά ἄνθη. Τὸ δέντρο αὐτὸν ἤταν τόδοι μεγάλοι, ὅπει σκέπασται μὲ τὸν Ισκανὸν τοὺς δύλωληρο τὸ σπίτι.

Μία άλλη φορά πάλι ή καλή έκεινή γυναικών είδε στὸν ὑπό της τὸν Προφήτη Ἡλία, ὃπο τὴ μορφὴ ἐνὸς ψηλοῦ

γέσουν μὲν μαρκῶν ἄποιν γένεια, ἀπὸ τὸ στόμα, τοῦ δυπίου ἔβγαλαν φλόγες· Οἱ προφῆται, παντάς τὰς ἤποιεν τὴν ἀπὸ τὴν κεφαλήν την ἀνήγγειλε, τὰ ὑψηλὰ πεποιημένα τοῦ παδιοῦ της.

πορείας... οντότατης παραγωγής της ανθρώπινης γένης στην Ελλάδα.

Τὸ δέδιον διατάσσεται τὸν πόλεμον τοῦ Αργοποταμοῦ, ὃ Βασιλεὺς καταβούσθω να γίνην διά την εὐνήν, λόγος στη μεγάλη του απόλυτην στην ενεργητικότητα του, στη δύναμι του, καὶ προώπων, λόρδος στις γυναῖκας, στις δοτοῖς ἔξισκοδοι μαζαναρίτης νοτερία.

Ο Βασίλειος, ἔγνω τὰς ἐπάνω του τὸ βάσος τῆς οἰκίας του καὶ βλέποντας ὅτι μὲ τὴν γεωργία δὲν τὰ ἔχοντες πέρα, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ να βοή την τύχη των στην Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ή περιστάσεις τοῦ φά-

γη πανοπλία πολεμιστού
νηραν κατά παραπόνων ἀπό εντονούς.¹ Ο ἱγνώ-
νενος τοῦ Ἀγίου Διομήδους, ὃ δποίος, ἥτως
εἰδούσας στὴν ἀρχῇ τὸν περισσοτέρεες κοντά του,
εἶχε ἐναντίον μάρτυρα, πολὺ γνωστὸν στὸν
Βιζαντῖον.² Ο γιατρός, μόδις εἶδε τὸ νέον στὸ
μονοστήθη, χωνεύεταις ἀπό τὴν ἀθλητικὴν
κορμοποσταὶ καὶ τὸν συνέστησε οἱ ἔναν ἀπὸ
τοὺς πελάτες του, συγγενῆ του, Αἴτωκοπάτο
ος καὶ τοῦ Βάρδα.³ Ο εὐγένος αὐτοῦ, ὃ δποίος λεγόταν Θεόβιλος
καὶ τὸν δποίον, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ κοντός ἀνθρώπως, τὸν εἶχεν εντονο-

μάτε Θεοφύλακτον, είτε την περίφραγμα νά προσθιλμένη στην υπεροείδια του ἀνθρώπους ὑψηλοῦ ἀναστήματος και ἀριστερῶν δυνάμεων, τοὺς ὅποιους ἔντονε μὲν ἴντεροις, μεταξοῦς τολέε. Τίποτε δὲ δὲν τοῦ ἀρετοῦ πελατισθόμενο πάντα νά περιφέρεια στοὺς δύοντας τοῦ Βιζαντίου, ἀπολιτισθόμενος πάντα τὴν συνοδεία του αὐτῆς τῶν γιγάντων.

Μόλις δὲ Θεοφύλακτος είδε τὸ Βασίλειον, γοητεύθηκε ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸν του καὶ τὸν πτῷον μὲν μέγαρον τοῦ γάνη να περιτονεῖ τὸ θλιψτήριον. Εὐδίδες δὲς ἀρχῆς μάλιστα τοῦ δέφεστο μὲ τόση ὀλέκθητη, δῆτα δὲν τὸν ἐφάνωνται με τὸ δινομά του, ἀλλὰ μὲ τὸ παρατοσόντα. Κε-

φάλα», τὸ διτοῦ τοῦ εἶχε κολλήσεις μέτρος! Εἶπεν δὲ οὐδέποτε Ι
Ἐπὶ πολλὰ χρόνια δὲ Βασιλεὺς ἔμενε στὸ δροχοντικὸ τοῦ Θεοφί-
λίτου. Κατὰ τὴν διάτοιεν τὴν ἵππονεσί τους αὐτῆς τοῦ συνέβη πλά-

λιτοι. Κατα τη οισχεια της υπηρεσιας του αυτης, του συνεδρι μα περιπτεια, η δποια, μπορει να πη κανεις, του έξασφαλισε το μελλον του. Ο κοριδός του άπεσταλη με επίσης γεγονοθε δ επικαλέσει κάποτε με ειδική υποστολή

παντας με την εποχή μετοπολι-
την την Ελλάδα και δι Βασί-
λεως τὸν συνώδειον δὲ ἵππο-
καμος. Μά, κατὰ τὴν διά-
κεια τοῦ ταξιδίου, ἀρρωστη-
σε καὶ ἀνάγκαστο τέ να στα-
ματισθεί στάς Πάτρας. Εκεί
δι Βασίλειος γνώσθε τη Δα-
νιλίδα. Η Δανιλίδη στρά-

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΔΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ Ἰατροῦ ΔΟΓΚΡ., διευθυντοῦ τῆς ἐδικῆς κλινικῆς τῆς Ἀστυνομίας Παρισίων)

“Η μέθη τῶν χωκαίνομαν. Οὐδιαντικός ἐρεθίσμες. Όπου ὁ κοκκινόμανής μεταβάλλεται σε ἀεικίνητον! Η μεταβολές ποὺ ἐπιφέρει στὸ χωρακτῆρα ἡ κοκκίνη. Η ἀργύρι τῶν κοκκαίνομαν. Φιλονευχίες, ἐπεισόδια, συγκρύσεις. Η κατάπτωσις τοῦ ὄργανισμοῦ. Οταν περνάει ἡ μέθη... Η ἀνίκανότης καὶ ἡ ἀπερράκωσις. Πᾶς μεταβάλλεται ἡ ἔψις τοῦ κοκκινομανεύς.

Τὰ χαρακτηριστικά του κτλ.

Ε. Επειδόμην καὶ σκάδαινα, προκειται λογοταξίες, φιλονεκίες καὶ

Λίγα λεπτά μετά τη χρήση της κοκαΐνης, ο κοκαΐνομανής άρχιζε να νιωθεί μια βαθειά είλαριστοτη, μια γοντενική έλαφρότητα του πνεύματος και του σώματος και λιπομενεί διεξαγωγές τις άθλιότητες και φθίνεις της ζωής, ή διοτείς φαίνονται πεινή στην εθνύπη συνείδηση του σάν πρόγραμμα που δέν μπορούν να τον προσβολήσουν. Επίσης νιωθεί πώς η δύναμης του και η αντιληφτική του είναι ανωτέρων, από τών άλλων άνθρωπων. Η εδέιαιμονία όμως αυτή — ή εν φ ορί α διωτική λέγεται ειδικώς σε όλες τις γλώσσες του κόσμου — δεν είναι, διώτας στο μορφινομανή, μια χαρά παθητική, μια ήσεμη ειντυχία. Είναι λίτεντατις μια χαρά ένεργητική, μια εθελκιά πολλών κινετά.

'Ενδιαφέρονταν τείνει νά πραγματοποιήση τὸ ίδεωδές τῶν Βουδιστών, τὴν Νικόβανα, δηλαδὴ μά κανονική καὶ ωχελή συγχέντρωση τοῦ ἀνθρώπου στὸν ἐαυτὸν τὸν κοκκιναμῆνος τείνει μᾶλλον πρὸς τὸ ίδανον τὸ Νίτος, πρὸς τὴν δύναμι τῆς θελήσεως, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἐνεργητική καὶ θαυματεύσιν ἐκδήλωσι τὸ προσωπικότητος στὸν ἔξτρεμο κόσμο. 'Η μέθη αυτή, ή δοτὰ είναι δυνατή καὶ γιαρούμενη, ἐκδηλώνεται μὲν ἐν φυσικῷ δέρεθσιμο, που είναι συγχρόνος διανοτικός καὶ κινητήσιος.

ειναι ουδέποτε ιδιαίτερος και κατόπιν;
α') Διανοητικός ερθεσμός: "Ο κοιτάζων
μανῆς ἀνάκαλύπτει στὸν ἐπώπου του μὲ ίκανον
ποίησι μεγάλη διανοητική διάνυσσα καὶ για
θαρρότητα, εὐχέρεια μηνῆς, ἀσφάλεια κρίσεων
ως, εὐχέρεια, τόλμη καὶ αισθητικά τῶν σπέρ-
ψεων του — πράγματα ποὺ δὲν τὰ ἔξορ-
προποιημένους.

Καθὼς μάλιστα, έμψυχώνεται, ήνωντει τη φωνή, σκάει στα γέλαια, αποτελεύτα η παρέφεται, λέει λογαριαγία και χοντροκοπεύει, θρησκευει και ζειρονομει. Τό προσωπό του άνωβει, τα μάτια του είναι ζενώντα και λάπτοντα μέσα στο σπουδεν πόντο τους που είνε γιγάντιο.
β') *Κυρηγήσιος έσθιασμα*. Ο κοκκινομάνης καταλαμβάνεται από ένα είδος άντων μονηρίας, ή όποια έκδηλωνεται με ένα σορού νευρικού κινήσεων. Περπατάει διαρρογής, πάει, έρχεται, γυρίζει έδω, γυρίζει έκει και βρίσκεται στα καράκια κίνησης. Ή κοκκινομάνης γυναίκα ξεπάτει πόδι πάντων με μάτια λεπτούτων και ξεργονισμένη φλάγια, ενώ ο άνδρας έδηλωνεται με διαρρογή διαμήτατα. Γράφει επιστολές, τηλεφωνει, κάνει έπισκεψήρεις, συνθέτει διαρρογή φιλολογικά έργα, το ένα κατόπιν τού άλλου, ή ρίχνεται στις έπιγευσήσεις. Η δικτατώσασθαι κίνηση του και ή υπερέδρωση αντογής του στην κούπα, προκαλεί το βαθιματού τον έιαντον των κακών και τών άλλων. Όστροσ, ένας προσεκτικός πλάτανης θά διεκδίκει εικούσια μέσα στη δημιουργικότητα την ίδια την υπερβολή, τό τεχνητό και την στειρότητα.

Μά διανοητικός καὶ κινητήριος αὐτὸς
εργείσθως προκαλεῖ σύμφωνάτες μεταβολές στὸ χαρακτήρα.
Ἐπειδὴ ὁ κοκκινομάνιος, δέρεται ἀπὸ λίγους καρῷ, γίνεται καζίνοπος,
εὔλογός τος, εργείσθως, ἄγρος καὶ ἐπινεύτως. Μὲ τὴν παραμυχρήν
ἀντίστοιτο τὸν τοῦ πορφύρανθινούντος καὶ γίνεται πανώλες δημοσία.

μά πάμιλοντη χίρα, κάπως περασμένη στην ήλικια. Την έποχη που ὁ Βασίλειος τη γνώφισε, είχε και παύδι παντρεμένο, μα ἡ περιουσία της ήταν μιθική, διότι δε άναψενοι οι χρυσονιγράφοι, μεγαλεύσαντα και ἀπό τον αντωνιάροπτον. Είχε χιλιάδες σπλάχνων, ἀπέραντα κτήματα, καπάδια ἀναρριζμάτων, ἔγοντασία διοι νηναίκες βραβανταν, εἰδιῶς γ' αὐτήν, διερχόμενα μεταξύ της, ἐξαισίους τάπτες και λιγὸν ὑφάσματα ἀφανίστων τέχνην. Το σεβότατα ποι ἀνάκτορον της ήσαν ὅλα χρυσά, τὰ κιβωτῖα της γεμάτα ἀπό λαμπτεῖς τοινάδεσταις και η κάποιας της ἀπὸ πολιτισμούς λιδον. Τὸ μεγαλεύτερο μέρος τῆς. Πελοποννήσου ήταν κτήμα της και τὸ διοικόνος σαν πραγματικὴ βασιλίσσα. Ἀγαπούσε ἐξαιρετικὰ τὴν πολυτέλεα και τὶς ἐπέδειξε. Οταν πήγαινε ταξέδι, τοικάδιον γενού σκλήρων έσεναν τὸ ποια την.

τρισκαλών νευρού σκληρού εσφενδονή της ομάδας της.
·Έπιστε ότι Δανιηλίς αγάπωντας πολύ και τους
ωραίους άνδρες...
·Έτοις της άρρενος και δ. Βασιλείου και τὸν
ἐφωτιζόμενο με πάθος. Τοῦ ἔχανε λαμπρή ὑπο-
δοχὴ στα σπίτια της κ' ἐν ταφροφέρ εἰδύλλιο
άρχοντα μεταξὺ τους, τοῦ δασιού τῇ συνέχειᾳ διά-
δομεῖ στὰ ποταμούς.

**Κάρολος Μπωντελαίρ, ὁ ὑμητής τῶν Τεχνη-
τῶν Παραδείσων.**

έμνητής τῶν Τεχνη-
τείσων.

ΣΤΑΥΡΟΥ. Ένας μεγάλης πορφυρού φύλακας είπε στην απόστολο και στην πατέρα της: *** Η μαρτυρία, δηλητήριο τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τὸ δότοιον γαληνεύει

καὶ μεθὰ μὲν γοητείᾳ, δὲν προσβάλλει καὶ πολὺ τὸν ἐγκέφαλο καὶ, ἔπειδεν δὲν θύγεται τῇ διανοητικῇ διαίνεια, ὁ μορφονομαστὸς δὲν μεταβάλλεται ποτὲ σὲ παράφοντα μὲν τὴν αὐτότητα συμπατεῖ τῆς λέξεως.

Find it at

KPL SIKHIS PREMISE

Ο βασιλεὺς Νοερούσιν εἶχε βγῆ κάποτε σὲ κυνήγι καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ φάγῃ ἀνάλατο κρέας, ἔστειλε ἑναν ἀνθρώπον τῆς σενοδείας του ν' ἀγόρασθαι ἀλάτη ἀπὸ τὸ πλησιέστερο χωρίο. Τότε τὸν ωρίτσην κάποιος γά τοι λόγον δὲν διέτασε νὰ πάνωσι τὸ ἀλάτη γενικῶς.

— "Οταν δὲ βασιλεῖς μηδὲ οἱ ἔναυ καὶ ποτός καὶ κόχν ένα μήλο, οἱ αὐλίκοι τους τὴν ἀλληλεγονίαν διέπονται, οὐδὲν τούτην τὴν τάσην